ANG Bayan

PAHAYAGAN NG PARTIDO KOMUNISTA NG PILIPINAS
PINAPATNUBAYAN NG
MARXISMO - LENINISMO - KAISIPANG MAO ZEDONG

Tomo XI Bilang 12 Hunyo 30, 1979

MGA NILALAMAN

PLANO SA PLANTANG NUKLEAR, SUSPINDIDO DAHIL SA PAGTUTOL p. 1

PARANG TULIRONG SOMBRERO ANG PASISTANG REHIMEN p. 2

DIGMANG BAYAN SA PILIPINAS, HINDI PWEDENG MADALIIN p. 4

LUBOS ANG PAGSASAMANTALA SA MGA MANGGAGAWA SA BEPZ p. 7

PAGSAMBA SA MAG-ASAWANG MARCOS ANG DIIN SA MGA BRIGADA NG BARANGAY p. 11

SOSYAL-IMPERYALISMO, NAGSASAMANTALA SA SARILING 'ALYADO' SA S. EUROPA p. 13

Inilathala ng Komite Sentral ng Partido Komunista ng Pilipinas

PLANO SA PLANTANG NUKLEAR, SUSPINDIDO DAHIL SA PAGTUTOL

Pinilit ng mga militanteng aksyong pagtutol ng masang Pilipino at sa ibayong dagat ang rehimeng E.U.-Marcos na magsagawa ng "imbestigasyon" para pag-aralan diumano kung itutuloy o hindi ang pagtatayo ng plantang nuklear sa Morong, Bataan.

Kunwa'y nagmamalasakit ang pasistang diktador sa kabutihan ng bayan—matapos niyang tumaga sa P6 bilyong kontrata para sa planta, at makipag-ayusan sa mga imperyalistang E.U. hinggil sa patuloy nilang pagpapalago ng tubo sa Pilipinas, anuman ang mangyari sa plantang nuklear.

Matindi ang pagtutol ng mamamayan ng mundo, at ng Pilipinas, sa pagtatayo ng planta. Sinimulan ang konstruksyon nito noon pang 1977, at nakatakdang umandar sa 1982.

Noong nakaraang Nobyembre 30, isang Pandaigdigang Araw ng Protesta laban sa pagtatayo ng planta sa Bataan ang idinaos sa 30 siudad sa buong mundo. Naglunsad ng mga aksyong protesta ang mga taumbayan sa harap ng mga opisina ng Nuclear Regulatory Commission (NRC) sa Estados Unidos, gayundin sa mga bayang tulad ng Canada, Australia, Pransya at Hapon.

Dito sa Pilipinas, 50,000 mamamayan, una na ang mga taga-Morong, ang pumirma sa petisyong tumututol sa pagtatayo ng planta at sa alinmang iba pang balak na gumamit ng lakas-nuklear sa ngayon sa Pilipinas.

Bunga ng mga militanteng aksyong ito, hindi pa naaprobahan ng NRC ang lisensya ng imperyalistang korporasyong Westinghouse Electric para magluwas ng isang reaktor nuklear na ibabahay sa planta sa Bataan.

Kinokondena sa mga aksyong protesta ang kutsabahan ng imperyalismong E.U. at mga rehimeng papet nito para ipasa sa mahihirap na bayan ng Ikatlong Daigdig ang mga pinagkalumaan at peligrosong reaktor, bilang sagot diumano sa problema ng pagmahal ng kinakailangang panggatong na langis at gasolina.

Hinahadlangan ng mga mamamayang Amerikano ang paggamit ng buwis na galing sa kanilang bulsa para tustusan ang ganitong kutsabahang lubhang mapanganib sa buhay ng tao. May pautang sa rehimeng Marcos ang Export-Import Bank ng E.U. para bumili at magtayo ng plantang nuklear.

Sumidhi ang pagtutol

Sa kabilang dako, hiningi naman ng mga Australyano sa gobyerno ng Australia na huwag pagbilhan ng uranium si Marcos. (Ang reaktor ay ginagatungan ng mineral na ito, na iilang bayan lang sa mundo ang nagmimina nang maramihan.)

Noong 1978, nagpadala ng kinatawan ang Kaisahan ng mga Siyentipikong Nagmamalasakit (UCS), isang samahan ng manggagawang siyentipiko sa Amerika, para makipagkita kay Marcos at babalaan siya sa malaking panganib na kaakibat ng planta. (*Ang Bayan*, Pebrero 15, 1978) Hindi pinansin ni Marcos ang representante ng UCS.

Lalong sumidhi ang oposisyon sa planta, at sa lahat ng katulad nito sa daigdig, nang magkaroon ng singaw sa isang plantang nuklear sa Pennsylvania, E.U., nitong nakaraang Marso. Hanggang ngayon, hindi pa alam kung gaano kalawak at kalala ang pinsalang ginawa sa paligid bunga ng pagsingaw ng radiasyong nuklear mula sa planta.

Noong Abril 6, sumulat kay Marcos ang 102 titser sa biology para sabihing dapat suriing muli ang kanyang plano, batay sa pangyayari sa Pennsylvania. "Mas pipiliin pa namin ang mawalan ng kuryente araw-araw (brown-out) kaysa laging mangamba sa panganib ng radiasyon sa buhay at kapaligiran," anila.

Nitong Hunyo 15, maingay na ipinahayag ni Marcos ang pagbubuo ng isang komiteng aniya'y susuri sa plano. Hinirang pa niya si dating Sen. Lorenzo Tañada na maging isa sa dalawang pangulo ng komite, para kumatawan daw sa mga tumututol. Subalit tinanggihan ni Tañada ang alok ni Marcos, na ang layunin sa pag-utos ng "imbestigasyon" ay magmalinis habang "inaalisan ng kamandag' ang kilusang pagtutol.

Matatandaan na tumanggap si Marcos, sa pamamagitan ng kanyang kamag-anak at tau-tauhang si Herminio Disini, ng suhol na umaabot sa ₱300 milyon mula sa Westinghouse para aprobahan ang kontrata sa pagbili ng reaktor. (Ang Bayan, Enero 31, 1978)

Ngayong busog na siya, maaaring kanselahin ni Marcos ang kontrata, at magmukha pang nagbibigay sa kagustuhan ng mga mamamayan.

Marami pang mapagkikitaan

Tutal, magkakaintindihan na sila ng mga imperyalista. Marami pang ibang mapagkikitaan ng limpak-limpak na tubo sa Pilipinas, at si Marcos ang bahalang magbukas ng pinto sa kanila, di kaya'y gumiba na sa pinto nang tuluyan.

Palasak nang halimbawa ang pagtutulungan ng pasistang rehimen at ng imperyalistang kartel sa langis para patungan nang patungan ang presyong ibinabayad ng publiko para sa panggatong.

Samantala, tahimik na pinapapasok ng pasistang diktadura ang mga imperyalistang korporasyon sa paghahanap at pagpapaunlad ng ibang mapagkukunan ng panggatong tulad ng uling-bato, uranium at init-sibul.

Marami nang natuklasang reserba ng uling-bato (karbon), laluna sa Cagayan Valley, Surigao, Catanduanes at Mindoro. Sa isla lamang ng Semira, sa pagitan ng Mindoro at Panay, 500 milyong tonelada ang nasurbey ng isang malaking kompanya ng E.U.

Apat sa pinakamalalaking kompanyang may kinalaman sa paghahanap ng langis sa E.U. ang may hawak ng mga kontratang paunlarin ang produksyon ng langis sa Pilipinas, pangunahin sa Palawan. Milyun-milyon na ang kinita nina Marcos at kanyang mga kapangkat sa ispekulasyon lamang sa pamilihan ng sosyo rito.

Ang Getty Oil, kabilang sa kartel sa langis, ay tumutuklas ng uranium. Sa uling-bato at init-sibul naman pumapasok ang Shell, samantalang sa uling-bato rin interesado ang Caltex.

Katunayan, sa malalaking kompanya ng langis iniaalok ng rehimen ang mga kontratang pumasok sa paghahanap ng ibang mapagkukunan ng panggatong--para makabawi naman daw sila sa anumang mababawas sa tubo sakaling mas maraming uling na ang gamitin sa halip na langis, o kung dito na sa Palawan makakuha ng bahagi ng pangangailangan sa langis.

Kung mapatitigil ang pagtatayo ng maaksaya't mapanganib na plantang nuklear sa Bataan, isang malaking tagumpay ito para sa mamamayan ng daigdig na nagkakaisang magtanggulan laban sa pamiminsala ng imperyalismo sa kanilang buhay.

Lalo't higit, dapat patuloy na labanan ang mismong imperyalismo at mga rehimeng papet nito, na walang-tigil na nagsasabwatan laban sa kapakanan ng mamamayan sa buong mundo.

* * *

PARANG TULIRONG BOMBERO ANG PASISTANG REHIMEN

Sa pag-apoy ng armadong pakikibaka sa malawak na kanayunan, lalong lumilitaw ang maaaring maging bentahe para sa rebolusyon ng pagiging pulu-pulo ng Pilipinas.

Parang bombero ang pasistang rehimeng E.U.-Marcos na di malaman kung aling sunog ang haharapin, sa dami ng larangan ng pakikidigmaang gerilyang inilulunsad ng Bagong Hukbong Bayan at rebolusyonaryong masa.

Sa ngayo'y kaunti pa rin at mahina ang pwersa ng rebolusyon, pero sa pagpaparami at pagpapalakas nito'y lalong napapakinabangan ang partikular na katangian ng ating heograpya sa pagwawatak sa mga pwersa ng kaaway na ang maliliit na yunit ay mas madali nang durugin. Mula sa panimulang disbentahe, nagagawang bentahe ang pagiging pulu-pulo ng ating bayan.

Ayon sa pinakahuling ulat ng mga koresponsal ng *Ang Bayan*:

1. Tatlong awtomatik na riple ang kinumpiska ng isang yunit ng BHB nang tambangan nila ang pitong tauhan ng 21st Infantry Battalion ng Hukbo ng Pilipinas (PA) noong Abril 18 sa Mangalbatan, Baggao, Cagayan.

Patay ang apat na tropang mersenaryo at sugatan ang tatlong iba pa, sa ambus na masiglang sinuportahan ng rebolusyonaryong masa. Nadagdagan ang lakas-sandata ng hukbong bayan ng isang M-203 (kombinasyon ng M-16 at M-79 grenade launcher), at dalawang M-16 bukod pa sa mga bala.

2. Mula naman sa Silangang Kabisayaan, kung saan naglulunsad ngayon ng malaking operasyon ang pasistang militar laban sa BHB at mamamayan, nalaman na nag-aangkin ng tagumpay ang kaaway--sa mga diaryong kontrolado ng rehimen, at hindi sa aktwal na labanan.

Halimbawa, hindi totoo ang ibinalita nilang pagkamatay sa labanan ng kung sinu-sinong Pulang mandirigma, partikular sa mga bayan ng Matuginao at Gamay sa Hilagang Samar.

Operasyon ng kaaway sa Samar

Ibinabalita rin sa mga bihag sa pabatirang pangmadla na nagkaroon umano ng enkwentro sa pagitan ng BHB at reaksyonaryong tropa sa Bangon, Gamay, noong Hunyo 1, kung saan dalawa ang napatay, isa ang nasugatan at tatlo ang nadakip sa hanay ng mga gerilyang bayan. Ang totoo, dalawang pangkat ng kaaway ang nagsagupaan doon, isang grupo ng Military Intelligence Group (MIG) na nagkukunwang yunit ng BHB at nananakot sa masa, at isang grupo naman ng ahensya sa paniniktik na NISA (National Intelligence and Security Agency).

Ang operasyon ng kaaway ay kasunod ng isang serye ng matagumpay na mga taktikal na operasyon ng BHB nitong nakaraang mga buwan sa Samar, laluna ang mga reyd sa apat na bayan noong Abril at Mayo. (*Ang Bayan*, Hunyo 15, 1979)

3. Sa pagngingitngit ng kaaway sa di-matinag na rebolusyonaryong katatagan ng masa sa Sta. Rita, Capas, Tarlac, sari-saring pang-aabuso at karahasan ang ginagawa nila. Pero lalo lamang nag-aalab ang galit ng mamamayan at tumitibay ang kanilang determinasyong magpumilit sa pakikibaka hanggang sa tagumpay.

Ginawa ng kaaway ang lahat para pigilin ang pagpaparangal ng masa sa tatlong bayani ng rebolusyon na nasawi sa isang labanan noong Hunyo 11 sa baryong iyon. Naglagay ng mga harang sa daan papasok sa baryo, at tinakot ang mga ibig makipaglamay. Pero sa mga bukid nagsipagdaanan ang masang pinag-alayan ng buhay ng mga martir. Daan-daan silang naglibing sa mga ito.

Pagkagaling sa libing noong Hunyo 14, isang minibus na may lulang 38 bata, matanda at kababaihan ang papauwi na sa baryo. Binuntutan ito ng dalawang trak na puno ng pasista at binunggo. Dalawang tagabaryo ang agad namatay at 33 ang malubhang nasugatan sa pagtaob ng sasakyan at pagbangga nito sa isang tindahan.

Nauna rito, noong araw ng labanan, giniba ng mga masinggan ng kaaway ang dalawang bahay na tinutuluyan ng mga Pulang mandirigma. Pagkatapos nito'y ninakaw ng kaaway ang tatlong baboy, gamit sa pagkakarpintero, mga kaldero, P300 at maski damit ng bata mula sa dalawang bahay.

* * *

DIGMANG BAYAN SA PILIPINAS, HINDI PWEDENG MADALIIN

Habang ibinabaon ng krisis pampulitika't pangkabuhayan ang masa ng sambayanan sa masahol na kahirapan, at habang sa kanayuna'y walang kahalintulad sa nakaraan na sumusulong ang rebolusyonaryong armadong pakikibaka, parami nang paraming Pilipino ang namumulat araw-araw sa mahigpit na pangangailangang maglunsad ng digmang bayan laban sa buong mapang-aping naghaharing sistema.

Sa pagsunod sa tamang linyang pampulitikang itinakda ng Partido Komunista ng Pilipinas--sandatahang pakikibakang anti-imperyalista, antipeudal at antipasista na nakatuon sa pagtatayo ng demokratikong estado ng bayan--napakalaki na ang naging pag-unlad ng mga pwersa ng rebolusyon, sa kabila ng mga kamalian at pagkukulang na nagmumula kapwa sa mga limitasyon ng obhetibong kalagayan at sa kawalan ng karanasan sa pagrerebolusyon.

Ngayon, milyun-milyong Pilipino ang nag-umpisa nang maranasan kung paano ang maging panginoon ng sariling tadhana, sa pagsuway nila't aktibong pagwawasak sa kapangyarihan sa pulitika't militar ng estadong imperyalista-asendero, kasabay ng paggamit sa bagong-tuklas na kakayahang magpasya, muling ayusin ang kanilang buhay, at lumikha ng mga bagong istrukturang kumakatawan sa katotohanan ng demokratikong kapangyarihan ng mamamayan.

Mangyari pa'y mayroon pa ring malalawak na lugar, at ilang sektor ng lipunan, na hindi pa tuwirang lumalahok sa rebolusyon, o kaya'y mahina't mababaw pa ang impluwensya ng pambansang demokratikong pakikibaka. Bagamat malakas ang rebolusyonaryong kilusan sa maraming estratehikong lugar sa kapuluan, dapat nitong lalong pagsumikapang magpalakas at magpalawak, partikular sa maraming lugar sa mga kalunsuran at malalawak na pook sa kanayunan kung saan ang rebolusyonaryong pakikibaka ay mahina o wala pa.

Maraming alyado ng rebolusyonaryong masa, laluna ang mga kabilang sa pambansang burgesya, ang nag-aatubili pa ring ibigay ang kanilang lubos na suporta sa pambansang demokratikong rebolusyon. Habang ikinasisigla nila ang pagbagsak ng kinasusuklamang mga rehimen sa ibayong dagat, binabalewala nila ang mahahalaga, subalit di kasing kagila-gilalas, na mga tagumpay at pagpupunyagi ng rebolusyonaryong masa laban sa diktador na pasistang rehimeng E.U.-Marcos. Pinagdududahan nila ang katumpakan at tiyak na pananagumpay ng digmang bayan laban sa pasismo, peudalismo at imperyalismo.

Upang mapabilis ang pagbagsak ng pasistang rehimeng E.U.-Marcos at makamit ang tunay na kasarinlan at demokrasya, dapat magkaisa't matatag na maglunsad ng digmang bayan laban sa pasismo, peudalismo at imperyalismo ang lahat ng progresibong uri, sektor, grupo at indibidwal.

Solusyong "parang sa Iran"?

Kamakailan, halimbawa, nagbabala ang isang nangungunang organisasyon ng pambansang burgesya, ang Kaisahan para sa Kalayaang Sibil sa Pilipinas (CLUP), na "di-kukulangin sa sitwasyong naganap sa Iran" ang lulutas sa problema ng dominasyon sa Pilipinas ng mga imperyalistang E.U.

Sa kabuuan, tumpak ang pagsusuri ng CLUP sa pahayag nito noong Hunyo 12 hinggil sa "kasarinlan" ng Pilipinas. Binanggit nito ang bagong-amyendang kasunduang E.U.-R.P. sa mga base militar, na muling itinatakda ang pakikialam ng E.U. sa mga usaping panloob sa Pilipinas, at ang pagsalakay sa ekonomia ng Pilipinas ng mga dayuhang korporasyong transnasyonal, upang patunayan na walang tunay na pambansang kasarinlan.

Nakikita ng CLUP sa "kailangang magkaroon" ng pag-aalsa ng taumbayan tulad ng sa mga pangyayaring nauwi sa pagsipa sa Shah ng Iran, kung "walang isasagawang hakbang ngayon", at waring tinutukoy ang pasistang rehimeng E.U.-Marcos, para wakasan ang batas militar at baligtarin ang mga patakaran nito.

Bagamat kinikilala ng CLUP "na gahol na sa oras", umaasa pa rin ito na magkakaroon ng mapaghimalang pagbabago sa sarili ang pasistang rehimeng E.U.-Marcos, sa halip na umasa sa rebolusyonaryong pakikibaka ng mamamayan at magbigay dito ng ganap na suporta.

Hindi ganito ang lohikal na konklusyon para sa malinaw na analisis ng CLUP sa "kasarinlan" ng Pilipinas. Bagamat isa itong organisasyong legal, dapat umalpas ang CLUP sa kusang pagkagapos sa legalismo, at itakwil ang mapaminsalang impluwensya ng makabagong rebisyonismo, repormismo at anarkismo, upang maabot ang lohikal at rebolusyonaryong konklusyon ng kanilang tamang pagsusuri sa katayuang malakolonyal ng Pilipinas.

Rebolusyong anti-imperyalista, antipeudal

Bukod pa, ang gayong pagtukoy sa Iran ay maaaring magbigay-lugar sa mga maling ideang nakalilito sa mamamayan at naglilihis sa kanilang pansin mula sa iisang rebolusyonaryong pinagsusumikapan.

Totoo na nakikiisa ang sambayanang Pilipino sa sambayanang Irani sa kanilang pakikipaglaban para sa tunay na kalayaan at demokrasya, at kadamdamin din sa galak nila sa pagkakapalayas sa Shah, na isang pasistang walang-budhi at papet ng imperyalismong E.U.

Buong giting na nagsandata ang masang Irani, at makaraan ang maikli-ikling panahong tinampukan ng malakihang mga pag-aalsa sa lunsod at mga pangkalahatang welga, napilitang tumakas ang kinamumuhiang diktador papalabas ng Iran.

Ngunit ang kapangyarihang pang-estado ay hinawakan ng isang pangkat na kumakatawan sa mga kapakanang burges at panginoong maylupa, na agad nag-away-away hinggil sa anyo at nilalaman ng "republikang Islam" na ibig nilang itayo.

Habang may ilang pabalat-bungang pagbibigay sa hinihingi ng bayan na pagwawakas sa pasistang panunupil at dominasyong imperyalista, walang makabuluhang pagbabagong ginagawa ang mga bagong naghahari sa istrukturang pampulitika, pangkabuhayan at panlipunan sa Iran na titiyak sa kasarinlan, kalayaan at kasaganaan ng sambayanang Irani sa hinaharap.

Tunay ngang makahahango ng ilang mahalagang aral ang mamamayang Pilipino mula sa mga pangyayaring ito sa Iran. Muling napatunayan na kapag nagkakaisa ang inaaping mamamayan sa rebolusyonaryong armadong pakikibaka, magagapi nila kahit ang pinakamakapangyarihan, pinakamalupit at pinakatusong reaksyonaryong diktadura. Sa harap ng rebolusyonaryong unos ng mamamayan, walang-laban ang SAVAK ng Shah, ang mga ahensya sa paniniktik at "task force" ni Marcos, at ang tulong ng imperyalismong E.U. sa mga lokal na reaksyonaryo.

Sa kabilang banda, tanging ang isang puspusang anti-imperyalista at antipeudal na rebolusyon, na susundan ng sosyalistang rebolusyon, ang magwawakas sa peudal at imperyalistang paghahari sa masa ng Iran.

Pakikibaka sa Pilipinas

Hinahangad ng mamamayang Pilipino ang ganap at puspusang pagpalis sa peudal, imperyalista at pasistang pang-aapi at pagsasamantala sa Pilipinas; hindi lamang ang paghalili ng ibang pulutong ng mga lokal na reaksyonaryo sa pangkating Marcos, ni ang pagpapalaya sa imperyalismong E.U. upang papasukin naman ang sosyal-imperyalismong Sobyet.

Ito ang solusyong sinimulan nang ilapat sa kalagayang Pilipino ng masa ng sambayanan, sa pamumuno ng uring manggagawa. Solusyon itong hindi nangangako ng agad-agad na resulta. Sa halip, nangangailangan ito ng matagal na pagpapalakas, batay sa pinakamatibay na alyansang manggagawa at magsasaka. Ito ang sagot sa napakalaking superyoridad sa militar at kabuhayan ng mga reaksyonaryong naghaharing uri sa umpisa.

Tinukoy ni Kasamang Amado Guerrero na maliit at mahina pa ang rebolusyonaryong pwersa habang malaki at malakas ang kaaway, at aniya: "Walang duda na lubos siyang nakalalamang sa atin sa militar sa mga partikular na bagay tulad ng bilang ng tropa, pormasyon, kagamitan, teknika, tulong mula sa dayuhan at mga suplay sa pangkalahatan. Kailangan ng mahabang panahon para baguhin at gawing paborable sa atin ang ganitong timbangan ng mga pwersa."

Ngayon, unti-unti ngunit tiyak na binabago ng rebolusyonaryong masa at Pulang hukbo nila ang timbangan ng pwersa sa pagitan nila ng kaaway. Sa sampung taon ng digmaang bayan sa Pilipinas, malalaki ang inihakbang ng sumusulong na pambansang demokratikong rebolusyon. Lumalawak at lumalakas ang hukbong bayan sa lahat ng siyam na rehiyon sa labas ng Maynila-Rizal. At ang mga tagumpay sa armadong pakikibaka ang siya namang nagtataguyod sa paggamit ng mamamayan sa kanilang sariling papalaking kapangyarihang pampulitika.

Umuunlad ang rebolusyong Pilipino tungo sa layuning itayo ang demokratikong estado ng bayan, na magpapatupad ng kanyang diktadura sa mga kapakanang imperyalista at malaking asendero-komprador. Sapagkat napanday na sila sa loob ng mahahabang taon ng madugong pakikibaka't sakripisyo, hindi aagawin ng rebolusyonaryong masa ang tagumpay para lamang iabot ito sa ibang paksyon ng pareho ring mga reaksyonaryong naghaharing uri.

Mga konkretong tagumpay

Makikita na hindi malulutas ang mga problema ng Pilipinas sa pamamagitan ng isang solusyong "parang sa Iran". Katunayan, nasimulan nang isagawa ang solusyong "parang sa Pilipinas", at umaani na ito ng mga konkretong tagumpay.

Isang pagkukulang ng rebolusyonaryong kilusan nitong nakaraan na ang masabing mga konkretong tagumpay ay di pa rin nabibigyan ng karampatang publisidad sa madla. Bagamat dapat iwasan ang pagbuburda sa ating mga panalo, kailangang malawak na ipahayag ang mga tagumpay na pinaghirapan ng mamamayan sa larangan ng digma at sa pakikibakang masa.

Dapat ding bigyan pa ng dagdag na atensyon ang pagtuturo sa malawak na masa ng mamamayan, at lalo sa mga alyado ng pambansang demokratikong rebolusyon, hinggil sa pangangailangang maglunsad ng matagalang digmaang bayan laban sa imperyalismo, peudalismo at burukrata kapitalismo bilang tanging landas sa tunay na kasarinlan at demokrasya, sa kondisyong umiiral sa Pilipinas.

Hindi ibig sabihin nito na wala na tayong matututunan sa karanasan ng ibang mga sambayanang nakikibaka para sa pambansa't panlipunang paglaya. Ang totoo, ang pag-unlad ng rebolusyong Pilipino ay kaagapay lamang ng pag-unlad ng kakayahan ng mga rebolusyonaryong Pilipino na lumagom at matuto sa mga positibo't negatibong aral na hango sa kanilang sariling mayamang karanasan at gayundin sa karanasan ng ibang kapatid na sambayanan.

Tulad ng sinabi ni Kasamang Amado Guerrero sa "Mga Partikular na Katangian ng Ating Digmang Bayan":

> "Tanging sa pag-unawa sa mga partikular na katangian ng ating sariling digmang bayan, mauunawaan narin ang mga batas na sinusundan nito, at sa gayo'y makukuha nati't maipatutupad ang tamang estratehia at taktika para isulong ito hanggang sa tagumpay."

* * *

LUBOS ANG PAGSASAMANTALA SA MGA MANGGAGAWA SA BEPZ

Nang itatag ang Bataan Export Processing Zone (BEPZ) sa 600 ektarya sa Mariveles, Bataan, ipinagyabang ng pasistang pangkating E.U.-Marcos na pabibilisin ng BEPZ ang industrialisasyon sa bayan at bibigyan ng hanapbuhay ang libu-libong manggagawang Pilipino.

Mula noo'y may 48 pabrika na ang naitatayo, ngunit humahadlang ang mga ito sa halip na nagpapaunlad sa tunay na industrialisasyong Pilipino. Ang mga pabrikang ito ay pag-aari o kontrolado ng mga imperyalistang E.U. at lokal nilang kasabwat, ang malalaking burges komprador.

Hinggil naman sa pagbibigay ng hanapbuhay sa mga manggagawang Pilipino, mayroon nga roong 25,000 manggagawa sa industria at konstruksyon. Ngunit kabilang sila sa pinakamatinding pinagsasamantalahan at inaapi sa buong bayan.

Ang matinding pagsasamantala ng mga korporasyon sa BEPZ sa mga manggagawa ay idinetalye sa ulat ng mga kadre ng Partido noong unang bahagi ng taong ito sa ginawa nilang panlipunang pagsisiyasat. Nagpadala ng kopya ang koresponsal ng Ang Bayan sa rehiyong Kanlurang Gitnang Luson.

Ang pagsisiyasat sa kalagayan ng mga manggagawa sa BEPZ ay bahagi ng pagsusuri sa pagdarahop ng humigit-kumulang sa 80,000 manggagawa sa buong rehiyon, kabilang ang mga namamasukan sa pinakamalalaking base militar ng E.U. rito, ang Clark Air Base at Subic Naval Base.

Ang lahat ng gusto ay nakukuha sa pasistang diktadurang E.U.-Marcos ng mga korporasyon sa BEPZ, na binibigyan ng di-mabilang na mga panggayak at pribilehiyo—libre sila sa maraming buwis, nauunang mabigyan ng alokasyon sa dolyar, walang-limitasyong naiuuwi nila ang kapital at tubo, at 100 porsiantong pag-aari ng dayuhan ang mga korporasyong ito.

Upang matiyak ang pinakamalaking tubo para sa malalaking kapitalista, itinatakda ng rehimen ang isa sa pinakamababang pasahod sa buong Asya. Kinukunsinti rin ang di-makataong kalagayan sa mga pabrika at nakikipagsabwatan sa mga kapitalistang supilin ang pagnanais na mag-unyon ng mga manggagawa.

Sa 48 pabrikang nasa BEPZ, mahigit kalahati ang naihahanay sa kategoryang magaang na industria, at ang iba ay nasa kategoryang katamtaman at mabigat na industria.

Dahil marami roong pabrika ng damit at tela, 60 porsiento ng lahat ng manggagawa ay babae.

Paano mabubuhay sa ₱7.50?

Batay sa imbestigasyon, kaswal ang 40 hanggang 50 porsiento ng lahat ng manggagawa sa BEPZ, na wala kahit ang kaunting karapatan ng mga manggagawang regular. Walang tinatanggap ang mga aprentis kundi ₱7.50 bawat araw. Ang mga regular na manggagawa naman ay sumasahod ng ₱10 at karagdagang ₱4 alawans bawat araw.

Dahil sa di-mapigil na implasyon na patuloy na nagpapaliit sa kita, at dahil mas mataas nang 30 hanggang 35 porsiento ang mga presyo sa Mariveles at sa BEPZ kung ihahambing sa Metro Manila, hindi makaahon-ahon sa utang ang mga manggagawa.

Namimili't nagbebenta ng lumang diaryo at bote ang mga batang lima hanggang 10 taong gulang upang madagdagan ang kita ng mga magulang nila, ngunit gutom pa rin ang pamilya.

Kadalasa'y hindi binabayaran nang buo ang 13th-month bonus. Maraming paraan ang malalaking kapitalista upang bawasan ito, tulad ng pagpataw ng kung anu-anong multa sa mga manggagawa.

Walang sick leave at vacation leave ang mga manggagawa, bukod sa mga namamasukan sa Ford Philippines, Inc., AMCO Manufacturing, Inc., Encore Textile Manufacturing Corporation, Mariveles Apparel Corporation at Bataan Shipyard and Engineering Corporation (Baseco).

Gayunman, ang sick leave na ito ay limang araw lamang at ganoon din ang Vacation leave. Lubha itong mababa sa 15 araw na sick leave at 15 araw na vacation leave naiginagarantiya ng Kodigo sa Paggawa ng reaksyonaryong gobyerno.

Dahil naman sa bihira ang mga sasakyan, isang oras bago makasakay ang mga manggagawang nanggagaling sa mga bayan ng Orion, Limay, Lamao at Cabcaben. Gumising man ang pang-araw na manggagawa ng alas-5 ng umaga, huli pa rin sa trabaho.

Kayod-kalabaw ang manggagawa

Maihahambing sa trabahong kalabaw ang pinapasan ng mga manggagawa sa pabrika, ayon sa ulat.

"Dahil sa pagnanais ng mga kapitalistang panatiliin ang mataas na tantos ng produksyon at panatiliing maliit ang gastos sa produksyon, pinipiga ang manggagawa upang ibigay ang buong makakayanan sa paggawa," anang ulat. "Pinipilit ang mga manggagawang tanggapin ang mga kondisyong mapanganib sa kanilang kalusugan. At dahil hindi kayang bilhin ng mga manggagawa ang sapat na pagkain para mapangalagaan ang kanilang kalusugan, nauunang nalalaspag ang kanilang katawan kaysa sa mga makinang pinapatakbo nila."

Higit pang idinetalye at tinukoy ng ulat ang sumusunod na mga paraan ng mga kapitalista upang mapiga ang lahat ng mapipiga sa manggagawa:

1. Ang sistemang kota. Ginagamit ito ng 80 porsiento ng lahat ng kompanya sa BEPZ. Ang itinatakdang kota ay nakabatay sa maksimum na nakakayanan ng pinakasanay na manggagawa. Siempre pa, mahirap itong abutin ng iba. Pinagagalitan o pinaparusahan ang hindi nakakaabot sa kota. Kung napapansin ng management na nakakayanan na ng mga manggagawa ang kota, muling itinataas ito.

2. Ilegal na pagpapahaba sa oras ng paggawa. Pinapapasok ang mga manggagawa lima o 10 minuto bago sa oras. Pinagbabawalan naman silang umalis kung wala pa ang rerelyebo sa kanila, na hindi sila binabayaran ng obertaym. Sa Encore Textile, minamanipula ang bundy clock upang paikliin ang oras ng pagkain at meryenda. Sa Schlager, Inc., at sa iba pang pabrika, walang panahon para sa meryenda.

3. Sapilitang "stay-in" at sapilitang obertaym sa mga panahon ng [illegible] produksyon. Maski hapung-hapo na ang mga manggagawa, pinipilit silang magtrabaho nang magdamag na obertaym ("stay-in") kapag gusto ng kapitalistang pabilisin ang produksyon. Ginigipit ang mga manggagawang tumututol. Sa Lotus, inakusahan ang isang manggagawa ng di-pagsunod sa utos at tinanggal sa trabaho. Sa Viron, hindi binabayaran ang arawang

sahod ng mga manggagawang tumututol sa "*stay-in*". Nawalan ng malay ang isang babaing manggagawa dahil sa sobrang pagod. Sa halip na magmalasakit ang kapitalista, pinagalitan pa ang manggagawa at binabalaang patatalsikin siya sa trabaho kung maulit pa.

4. *Walang iisang araw ng pahinga para sa lahat ng manggagawa.* Upang matiyak ang produksyon maging sa araw ng Linggo, binibigyan ang mga manggagawa ng iba-ibang *day off* sa halip na sabay-sabay silang pagpahingahin kung Linggo. Bunga nito, walang panahong magkita-kita ang mga manggagawa sa kanilang *day off* upang planuhin ang pagtatayo o pagpapatatag ng unyon.

5. *Programa sa pag-aaprentis.* Kinakailangang mag-aprentis ang mga manggagawa nang anim hanggang 12 buwan bago gawing regular. Ngunit sa industria ng pananamit, tinatanggal na ang aprentis pagkaraan ng tatlo o apat na buwan lamang. Dahil dito, nangyayaring ang isang manggagawa ay pumapasok sa apat na kompanya sa loob ng isang taon nang hindi nagiging regular. Madalas na ginagawa ito sa Mariveles Apparel, Eacore Textile, Integrated Shoe, Inc., at iba pang pabrika.

6. *Preventive suspension.* Isa ito sa pinakamadalas na ipinapataw ng *management* upang parusahan ang pinaparatangang manggagawa, at upang maiwasan ang pagbabayad ng *separation pay* sa mga pinapatalsik. Sandata rin ito ng mga kapitalista upang supilin ang pagkilos sa unyon at ipagkait sa mga manggagawa ang mga tunay na lider ng unyon.

7. *Sapilitang bakasyon at relyebo.* Sa mga panahong may paghupa ang produksyon, ginugrupo ang mga manggagawa sa iba't ibang pangkat at binibigyan sila ng relye-relyebong iskedyul sa paggawa. Nawawalan ng hanapbuhay ang mga manggagawa nang pito hanggang 15 araw. Milyun-milyong piso ang namemenos ng kapitalista sa gastos. Ang kadalasang biktima ay ang mga aprentis at mga kaswal.

8. *Job declassification.* Partikular sa Interasia at Herditex, sa iba't ibang panaho'y pinagtatrabaho ang isang manggagawa sa apat na makina. Sa ilang kaso, *skilled* ang klasipikasyon ng manggagawa at operaytor siya ng makina. Kinaumagahan, ginagawa siyang utusan. Sa Bassco, binababaan ang klasipikasyon ng mga manggagawa mula skilled tungong unskilled upang mabawasan ang sahod. Karaniwang ginagawa ito upang ligaligin ang mga lider ng unyon.

Maraming aksidente

Ang isa pang nagsasapanganib sa kalusugan ng mga manggagawa ay ang mga peligrosong kondisyon sa kanilang pinagtatrabahuhan. Walang sapat na kagamitang pangkaligtasan at walang mga hakbang upang mabawasan ang aksidente at sakit.

Sa mga pabrika ng damit at sapatos, wala ni isang kompanyang nagbibigay sa manggagawa ng pantakip sa ilong, guwantes at iba pang proteksyon sa katawan, gayong napatunayan na ng pagsusuring medikal na ang hibla ng tela ay sanhi ng pangangati sa balat, at ang alingasaw ng kola at balat ay masama sa baga.

Hindi nakakapagtaka, kung ganoon, na karaniwan ang mga sakit sa balat at pulmon. Sa Jada, na gumagawa ng singsing, marami sa manggagawa ang may sakit sa mata. Binigyan sila ng antiparas nang magreklamo sila, ngunit lumilitaw na hindi ito sapat dahil marami sa kanila ay nananatiling may mga problema sa mata.

Karaniwan din ang pagkapata ng mga manggagawa, ayon sa ulat, at madalas itong sanhi ng tuberkulosis at iba pang sakit sa pulmon.

"Dahil sa pagkapata at kakulangan sa pahinga, nakakatulog ang mga manggagawa habang nagtatrabaho," dagdag ng ulat. "Marami nang sinuspindi at pinatalsik dahil dito. Dati-rati, ang ilan sa manggagawa ay nagpupunta sa kubeta upang umidlip. Nang matuklasan ito ng *management*, [illegible]

"Nakakabahala rin ang bilang ng mga may anemya. Ipinapakita ng mga ulat medikal na malaki ang bilang ng mga pasyenteng may anemya sa mga buwang sapilitan ang obertaym at *stay-in*.

"Natuklasang may ispat sa baga (umpisa ng tuberkulosis) ang lahat ng manggagawa sa BEPZ pagkaraang magtrabaho ng isang taon.

"Kulang ang panggagamot. Hindi ginagamot maging ang mga may malubhang sakit. Sa halip, pinapatalsik ang mga manggagawa. Kung gamutin man sila, malamang na tuluyan nang patalsikin pagkagamot."

Madalas din ang mga aksidente. Nawawalan ng daliri ang mga manggagawa. Nasusugatan o nababalian ang iba dahil nahuhulog sila o nababagsakan ng mabibigat na bagay. Ang iba nama'y nasusunog sa kemikal o sa koryente.

Sa Ford Philippines, kung saan mas mahusay ang mga kondisyon kaysa sa ibang mga pabrika, karaniwan pa rin ang 10 aksidente sa loob ng isang taon.

Merthiolate at *band-aid* lamang ang ibinibigay sa mga manggagawang nagkakaroon ng malaking sugat, at inaatasan silang bumalik agad sa trabaho. Ang isang manggagawa sa Lotus na nasunog ang katawan ay ginamot nang dalawang araw at pagkatapos ay pinabalik sa trabaho. Walang kabayaran ang kanyang pinsala.

Nakararami ang dilawang unyon

Sa kalagayan ng unyonismo sa BEPZ, sinabi ng ulat sa panlipunang pagsisiyasat na sa 48 korporasyon, sa 24 lamang may unyon. Halos lahat ng mga ito ay pinamumunuan ng mga dilawang lider-manggagawa na madalas ay nagbebenta ng unyon sa mga kapitalista.

Pinapatalsik sa trabaho ang mga tunay na lider ng unyon at inaaresto sila ng pasistang militar bilang "subersibo". Pinatay ang isa sa mga ito, si Rene Tinoryo, na pinagtataga nang 72 beses sa may malapit sa bahay niya sa bayan ng Cabcaben noong Hunyo 15, 1978.

Sa Vinyl, pinatalsik ang isang lider ng unyon sa dahilang "walang maipapatrabaho". Nang magprotesta ang mga manggagawa, ibinalik siya ngunit sa mas mababang trabaho. Pinagbabawalan din siyang makihalo sa ibang mga manggagawa.

Nagsasagawa rin ang mga kapitalista ng *shutdown* o *lockout* upang wasakin ang mga unyon o iwasan ang pagtupad sa mga kasunduan sa pagitan nila at mga manggagawa pagkaraan ng mga matagumpay na pakikibakang masa. Nangyari na ito sa maraming korporasyon, kabilang ang Viron, ISI, Lotus, AMCO, Pamicusa, Soltron at Litton.

Ang panlipunang pagsisiyasat sa kalagayan ng mga manggagawa sa BEPZ at sa iba pang mga bahagi ng Kanlurang Gitnang Luson ay isinagawa ng taliba ng uring manggagawang Pilipino, ang Partido Komunista ng Pilipinas.

Tulad ng tinukoy ni Tagapangulong Mao, ang layunin ng pagsusuring panlipunan at pangkabuhayan ay ang pagkakaroon ng wastong pagtaya sa mga pwersang makauri, pagtiyak sa mga problema ng masa, at paglikha ng mga wastong taktika sa pakikibaka.

Nasasandatahan sa resulta ng sariling imbestigasyon, makapaglilikha na ang organisasyon ng Partido sa Kanlurang Gitnang Luson ng mga pangkalahatan at partikular na taktika upang mapukaw, maorganisa at mapakilos ang 25,000 manggagawa sa BEPZ at ang 55,000 iba pang manggagawa sa buong rehiyon.

* * *

PAGSAMBA SA MAG-ASAWANG MARCOS ANG DIIN SA MGA BRIGADA NG BARANGAY

Pinipilit ng pasistang diktadurang E.U.-Marcos ang milyun-milyong mamamayan na sumapi sa mga "brigada ng barangay" na itinatayo sa buong Pilipinas upang magsilbing "baseng suporta" nito.

Sa ilalim ng "Programa sa Pagpapaunlad ng mga Brigada ng Barangay", naglalayon ang rehimen na magsanay ng 7.5 milyong "barangay kawal" para sa 40,500 barangay (baryo). Sa halagang ₱50 milyon, ipinapatupad ang programa na ang asawa mismo ng diktador ang umaasikaso.

Gaano man kaganda ang mga pangalang ipinapalamuti sa mga "brigada ng barangay", hindi maitatago sa mamamayan ang tunay na layunin nito. Sinasanay ang mga "barangay kawal" upang magsilbing tropang pansubo ng pasistang rehimen—upang palaganapin ang pampulitikang propaganda nito hanggang sa mga baryo, ipatupad ang iba't ibang mga patakaran at pakana, tulad ng mga huwad na eleksyon at reperendum, at mag-espia at manupil sa mga mamamayan.

Ngunit hinding-hindi mahihikayat ng pasistang diktadura ang ganito karaming mamamayan na suportahan ang mapang-api at tiranong paghahari nito. Kayat gumagamit ang diktador ng mga paraang tulad ng kay Hitler sa Alemanya noon—pananakot, pamumwersa at panggugulo sa isip ng mamamayan—upang makapagtayo ng kanyang "baseng masa".

Sa kanayunan, pinipilit ang mga magsasaka at manggagawang bukid na sumali sa mga seminar ng pagsasanay para sa mga brigada.

Sa mga baryong sakop ng Banawe, Lagawe, Kiangan at Hungduan sa Ifugao, binantaan ng mga kapitan ng barangay ang mga mamamayan na "pupuntahan sila ng PC" kung hindi sila dadalo sa mga seminar. Sinabi pa ng isang puno ng barangay na kailangan daw ng pagsasanay dahil may gera na sa bayan.

Inilista ang mga tagabaryo bilang mga "trainee" ng barangay nang di nila alam o gusto. Pinuwersa din silang magbigay ng pera at bigas para sa mga seminar. Bawat baryo ay kinakailangang magbigay ng halagang ₱300 hanggang ₱1,000, na agad namang ibinulsa ng mga lokal na opisyal ng reaksyonaryong gobyerno.

Kahit simula na ng anihan, ikinulong ang mga magsasaka at mga manggagawang bukid sa mga seminar nang sintagal ng dalawang linggo, habang nakatiwangwang ang kanilang mga bukid at nagugutom ang kanilang mga pamilya.

Ganito rin ang nangyari sa mga baryo ng Albay. Nangolekta ang mga opisyal ng pera at bigas para sa mga seminar. Kinakaladkad rin sa seminar ang mga manggagawang bukid, na nawalan ng kita ng ilang araw.

Taktikang pananakot

Sa programa ng pagsasanay, inaabuso ang mga "trainee" sa katawan at isip. Sinisindak sila upang mapasunod nang walang kakurap-kurap sa mga iutos ng pasistang diktador. Sinisikap na baluktutin ang kanilang kamulatang-sosyal sa pamamagitan ng walang patid na kasinungalingan.

Habang sinasanay sila, kailangan silang sumunod sa mahigpit na disiplinang militar. Hindi sila makaalis sa seminar kahit na may sakit ang kanilang anak o asawa. Sa mga baryo ng Ifugao, pinagmartsa ang mga "trainee" sa matinding init ng araw. Nahilo ang ilan at namatay ang isa sa atake sa puso.

Mga tauhan ng militar ang nagsasagawa ng pagsasanay sa Albay. Inabuso ng mga instruktor na PC ang mga babaing "trainee". Dahil sa sobrang pahirap, nakunan ang isang babae sa Francia, Ligao, Albay.

Tinatangka rin ng mga programang pagsasanay na guluhin ang pag-iisip ng mga "trainee" upang tingnan nilang isang "Diyos" ang pasistang diktador.

Heto ang nangyari sa isang kampo.

Ginising ang mga "trainee" nang alas kuwatro ng umaga at dinala sa isang lugar na may naglalakihang litrato ng pasistang diktador at ng kanyang asawa.

Inutusan silang ipako ang kanilang tingin sa mga "imaheng" ito nang dalawang oras, at pagsunihan ang mga "dakilang salita" ng "Supremo" at ng kanyang esposa. Paminsan-minsan, may sumisigaw: "Sino ang ama ng Bagong Lipunan?" o kaya "Sino ang ina ng Bagong Lipunan?" Dapat silang sumagot nang sabay-sabay: "Marcos! Marcos! Marcos!" at "Imelda! Imelda! Imelda!"

Pagkatapos nito, pinasumpa silang magbibigay ng buong-buong katapatan sa pasistang diktador at pinalagda, sa sarili nilang dugo, sa isang pulang aklat ng kanyang mga sulatin.

Sa mga seminar, walang makikita, maririnig at mababasa ang mga "trainee" kundi ang mga talumpati at sulatin ng pasistang diktador. Buong araw, kinukulili ang mga tenga nila ng mga walang katapusang talumpati ng diktador sa laudispiker.

Mga sinulat ni Bonifacio

Kung minsan, pinababasa sila ng mga sinulat ng mga bayaning tulad ni Andres Bonifacio, ngunit binabaluktot ang mga ito upang sumuporta sa pasistang rehimen o kaya ipinapakitang kasing-dakila nila ang diktador. Pilit na pinasalab din ang kanilang pagkasuhi sa mga Amerikano, ngunit pinalalabo naman ang tunay na kahulugan ng imperyalismong E.U. at ang pangangayupapa rito ng pasistang diktadura.

Ang ilang programang pagsasanay sa kanayunan ay nagpapanggap na mga rebolusyonaryong pulong—patunay lamang ng lakas ng mga pwersang rebolusyonaryo roon. Nagtatawagan na "kasama" ang mga "trainee". Kumakanta rin sila ng mga rebolusyonaryong awiting binaluktot upang purihin ang pasistang rehimen.

Kuwa'y pinupuri rin ng mga instruktor ang layuning ipinaglalaban ng Bagong Hukbong Bayan—katulad din daw ito ng layuning sinusunod ng "Bagong Lipunan"—habang itinuturo nila sa mga "trainee" ang mga paraan ng pag-eespia sa mga mamamayan at pagsupil sa kanilang mga makatarungang pakikibaka.

Gawin man nito ang lahat ng pananakot at panggugulo ng isip, hindi mababali ng pasistang diktadura ang katatagan ng mamamayan o mababaluktot ang kanilang kamulatan. Kabaligtaran lamang ng ibig mangyari ng pasistang rehimen ang nagiging resulta ng programa nito ng pagsasanay sa mga kasapi ng brigada ng mga barangay.

Sa maraming lugar, kasama na ang sariling probinsya ng diktador, binabaka ng mga mamamayan ang mga pasistang pagbabanta at tumatangging dumalo sa mga seminar. Marami sa mga dumaan sa pagsasanay ay hindi nalinlang at kinondena nila ang mga malupit na paraan ng indoktrinasyong ginamit laban sa kanila. Sinigawan pa ng ilan ang mga instruktor: "Anong laking kalokohan!" at "Nagsasayang lang kayo ng pera!"

Tinitingnan na isang malaking kahihiyan ang sumapi sa mga brigada ng barangay. Kinukuha ang pinakatutang mga kasapi ng brigada sa masasamang elemento ng komunidad. Sa siudad ng Legaspi, pakutyang tinatawag ang mga barangay tanod na "barangay tagay"—mga walang silbing lasenggero.

Sa halip na magtayo ng isang "[illegible] wasa", [illegible] na pasistang diktadurang E.U.-Marcos ang [illegible] [illegible] ang kanilang [illegible] [illegible]

Tinatangka rin ng mga programang pagsasanay na gulohin ang pag-iisip ng mga "trainee" upang tingnan nilang isang "Diyos" ang pasistang diktador.

Heto ang nangyari sa isang kampo.

Ginising ang mga "trainee" nang alas kwatro ng umaga at dinala sa isang lugar na may naglalakihang litrato ng pasistang diktador at ng kanyang asawa.

Inutusan silang ipako ang kanilang tingin sa mga "imaheng" ito nang dalawang oras, at pagmunihan ang mga "dakilang salita" ng "Supremo" at ng kanyang esposa. Paminsan-minsan, may sumisigaw: "Sino ang ama ng Bagong Lipunan?" o kaya "Sino ang ina ng Bagong Lipunan?" Dapat silang sumagot nang sabay-sabay: "Marcos! Marcos! Marcos!" at "Imelda! Imelda! Imelda!"

Pagkatapos nito, pinasumpa silang magbibigay ng buong-buong katapatan sa pasistang diktador at pinalagda, sa sarili nilang dugo, sa isang pulang aklat ng kanyang mga sulatin.

Sa mga seminar, walang makikita, maririnig at mababasa ang mga "trainee" kundi ang mga talumpati at sulatin ng pasistang diktador. Buong araw, kinukulili ang mga tenga nila ng mga walang katapusang talumpati ng diktador sa laudispiker.

Mga sinulat ni Bonifacio

Kung minsan, pinababasa sila ng mga sinulat ng mga bayaning tulad ni Andres Bonifacio, nguni't binabaluktot ang mga ito upang sumuporta sa pasistang rehimen o kaya'y ipinapakitang kasing-dakila nila ang diktador. Pilit na pinaaalab din ang kanilang pagkamuhi sa mga Amerikano, nguni't pinalalabo naman ang tunay na kahulugan ng imperyalismong E.U. at ang pangangayupapa rito ng pasistang diktadura.

Ang ilang programang pagsasanay sa kanayunan ay nagpapanggap na mga rebolusyonaryong pulong--patunay lamang ng lakas ng mga pwersang rebolusyonaryo roon. Nagtatawagan na "kasama" ang mga "trainee". Kumakanta rin sila ng mga rebolusyonaryong awiting binaluktot upang purihin ang pasistang rehimen.

Kunwa'y pinupuri rin ng mga instruktor ang layuning ipinaglalaban ng Bagong Hukbong Bayan--katulad din daw ito ng layuning sinusunod ng "Bagong Lipunan"--habang itinuturo nila sa mga "trainee" ang mga paraan ng pag-eespiya sa mga mamamayan at pagsupil sa kanilang mga makatarungang pakikibaka.

Gawin man nito ang lahat ng pananakot at panggugulo ng isip, hindi mababali ng pasistang diktadura ang katatagan ng mamamayan o mababaluktot ang kanilang kamulatan. Kabaligtaran lamang ng ibig mangyari ng pasistang rehimen ang nagiging resulta ng programa nito ng pagsasanay sa mga kasapi ng brigada ng mga barangay.

Sa maraming lugar, kasama na ang sariling probinsya ng diktador, binabaka ng mga mamamayan ang mga pasistang pagbabanta at tumatangging dumalo sa mga seminar. Marami sa mga dumaan sa pagsasanay ay hindi nalinlang at kinondena nila ang mga malupit na paraan ng indoktrinasyong ginamit laban sa kanila. Sinigawan pa ng ilan ang mga instruktor: "Anong laking kalokohan!" at "Nagsasayang lang kayo ng pera!"

Tinitingnan na isang malaking kahihiyan ang sumapi sa mga brigada ng barangay. Kinukuha ang pinakatuteng mga kasapi ng brigada sa masasamang elemento ng komunidad. Sa siudad ng Legaspi, pakutyang tinatawag ang mga barangay tanod na "barangay tagay"--mga walang silbing lasenggero.

Sa halip na magtayo ng isang "Bagong Bansa", [illegible] pasistang diktadurang U.S.-Marcos ang [illegible] ang kanilang [illegible]

Tinatangka rin ng mga programang pagsasanay na guluhin ang pag-iisip ng mga "trainee" upang tingnan nilang isang "Diyos" ang pasistang diktador.

Heto ang nangyari sa isang kampo.

Ginising ang mga "trainee" nang alas kuwatro ng umaga at dinala sa isang lugar na may naglalakihang litrato ng pasistang diktador at ng kanyang asawa.

Inutusan silang ipako ang kanilang tingin sa mga "imaheng" ito nang dalawang oras, at pagmunihan ang mga "dakilang salita" ng "Supremo" at ng kanyang esposa. Paminsan-minsan, may sumisigaw: "Sino ang ama ng Bagong Lipunan?" o kaya "Sino ang ina ng Bagong Lipunan?" Dapat silang sumagot nang sabay-sabay: "Marcos! Marcos! Marcos!" at "Imelda! Imelda! Imelda!"

Pagkatapos nito, pinasumpa silang magbibigay ng buong-buong katapatan sa pasistang diktador at pinalagda, sa sarili nilang dugo, sa isang pulang aklat ng kanyang mga sulatin.

Sa mga seminar, walang makikita, maririnig at mababasa ang mga "trainee" kundi ang mga talumpati at sulatin ng pasistang diktador. Buong araw, kinukulili ang mga tenga nila ng mga walang katuturang talumpati ng diktador sa laudispiker.

Mga sinulat ni Bonifacio

Kung minsan, pinababasa sila ng mga sinulat ng mga bayaning tulad ni Andres Bonifacio, ngunit binabaluktot ang mga ito upang sumuporta sa pasistang rehimen o kaya ipinapakitang kasing-dakila nila ang diktador. Pilit na pinaaalab din ang kanilang pagkamuhi sa mga Amerikano, ngunit pinalalabo naman ang tunay na kahulugan ng imperyalismong E.U. at ang pangangayupapa rito ng pasistang diktadura.

Ang ilang programang pagsasanay sa kanayunan ay nagpapanggap na mga rebolusyonaryong pulong--patunay lamang ng lakas ng mga pwersang rebolusyonaryo roon. Nagtatawagan na "kasama" ang mga "trainee". Kumakanta rin sila ng mga rebolusyonaryong awiting binaluktot upang purihin ang pasistang rehimen.

Kunwa'y pinupuri rin ng mga instruktor ang layuning ipinaglalaban ng Bagong Hukbong Bayan--katulad din daw ito ng layuning sinusunod ng "Bagong Lipunan"--habang itinuturo nila sa mga "trainee" ang mga paraan ng pag-eespiya sa mga mamamayan at pagsupil sa kanilang mga makatarungang pakikibaka.

Gawin man nito ang lahat ng pananakot at panggugulo ng isip, hindi mababali ng pasistang diktadura ang katatagan ng mamamayan o mababaluktot ang kanilang kamulatan. Kabaligtaran lamang ng ibig mangyari ng pasistang rehimen ang nagiging resulta ng programa nito ng pagsasanay sa mga kasapi ng brigada ng mga barangay.

Sa maraming lugar, kasama na ang sariling probinsya ng diktador, binabaka ng mga mamamayan ang mga pasistang pagbabanta at tumatangging dumalo sa mga seminar. Marami sa mga dumaan sa pagsasanay ay hindi nalinlang at kinondena nila ang mga malupit na paraan ng indoktrinasyong ginamit laban sa kanila. Sinigawan pa ng ilan ang mga instruktor: "Anong laking kalokohan!" at "Nagsasayang lang kayo ng pera!"

Tinitingnan na isang malaking kahihiyan ang sumapi sa mga brigada ng barangay. Kinukuha ang pinakatutang mga kasapi ng brigada sa masasamang elemento ng komunidad. Sa siudad ng Legaspi, pakutyang tinatawag ang mga barangay tanod na "barangay tagay"--mga walang silbing lasenggero.

Sa halip na magtayo ng isang "[illegible] masa", [illegible] pasistang diktaduryang E.U.-Marcos ang [illegible] ng kanilang [illegible]

SOSYAL-IMPERYALISMO, NAGSASAMANTALA SA SARILING 'ALYADO' SA S. EUROPA

"Modelo" ng relasyong pangkabuhayan sa pagitan ng mga bansa't mamamayan, sagot sa pagsasamantala ng imperyalismong E.U. sa mga bayan ng Ikatlong Daigdig--ganito inilalarawan ng Unyon Sobyet ang relasyon nito sa mga bayan ng Silangang Europa.

Subalit ang totoo ay dominasyon, hindi pagkakapantay-pantay, ang katangian ng pakikitungong Sobyet sa mga bayan ng Silangang Europa. Sariling "bakuran" ang turing ng Unyon Sobyet sa mga bayang ito, tulad ng trato ng imperyalismong E.U. sa Amerika Latina.

Patunay dito ang karanasan ng Konseho ng Pagtutulungang Pangkabuhayan (CMEA), ang pang-ekonomiang alyansang nagtatali sa mga bayan ng Silangang Europa--ang Poland, Silangang Alemanya, Hungria, Bulgaria, Tsekoslobakia at Romania--sa Unyon Sobyet. Ang iba pang mga miembro ay ang Cuba, Mongolia at Bietnam. Liban marahil sa Romania, lahat ng mga bayang kasapi ng CMEA ay ganap na kontrolado ng sosyal-imperyalismong Sobyet.

Itinatag ang CMEA noong 1949 upang palakasin ang pagtutulungan ng mga bagong layang bayan ng Silangang Europa at ng Unyon Sobyet. Sa pamumuno ni Kasamang Stalin, naging mabisang sandata ito ng konstruksyong sosyalista sa naturang mga bayan sa paglutas sa mga panloob na kahirapang dulot ng pagkawasak sa nakaraang digmaan, at sa pagbaka sa imperyalistang pangungubkob na inilunsad ng Estados Unidos laban sa kampong sosyalista.

Subalit nang maagaw ng pangkating rebisyonista sa pangunguna ni Khrushchov, at ng kasunod nitong si Brezhnev, ang kapangyarihang pampartido at pang-estado sa Unyon Sobyet, unti-unting naging instrumento ang CMEA ng dominasyon at kontrol ng Unyon Sobyet sa iba pang mga kasaping bayan.

"Pangkabuhayang pagsasama-sama"

Para mangyari ito, itinaguyod ng mga rebisyonistang Sobyet ang "pang-ekonomiang pagsasama" ng mga bayan ng Silangang Europa sa Unyon Sobyet. Ayon ito sa "teoryang" inilako ni Brezhnev--ang "teorya" ng "limitadong soberania" na nangangahulugan ng pagpapailalim ng interes ng mga bayan ng Silangang Europa sa interes ng Unyon Sobyet.

Sa pangkalahatan, may limang paraan ang mga sosyal-imperyalistang Sobyet sa pagtutupad ng "pangkabuhayang pagsasama-sama" o sa pagsasamantala at pagkontrol sa mga ekonomia ng Silangang Europa, mga paraang katulad ng ginagamit ng imperyalismong E.U. sa mga malakolonya nito sa buong mundo.

1. *Pandarambong sa kapital ng mga bayan sa Silangang Europa*. Sa ilalim ng sentralisadong pagpaplano ng kabuhayan para sa buong blokeng Sobyet, obligado ang bawat kasaping bayang ng CMEA na magbigay ng malaking kapital para sa pagtatayo ng mga proyektong pang-industriang "para sa lahat". Datapwat halos lahat ng mga proyektong ito ay itinayo sa Unyon Sobyet at nagsisilbi sa pangangailangang Sobyet.

Noong 1973-74, halimbawa, mahigit sa dalawang katlo ng kapital na ipinautang ng Banko sa Pamumuhunan ng CMEA, kung saan nakadeposito ang puhunang galing sa mga kasaping bayan, ang napunta sa Unyon Sobyet. Bilang paghahambing, ang nakuha ng Poland ay 3.3 porsiento lamang ng kabuuang pondo.

Pinapautang ang mga pondong ito, subalit sa gaan ng pagbabayad ay masasabing halos bigay na lamang at mas madaling mahuthot ng Unyon Sobyet. Ayon sa kasunduan sa bayarang idinikta ng mga Sobyet, babayaran ang utang kung ganap nang tumatakbo ang mga pagawaan, at ang mga produkto nito ang magsisilbing pambayad.

Pinatutunayan ng estadistika na ang produksyon sa ilalim ng programang "pangkabuhayang pagsasama-sama" ay pangunahing nakatuon sa pangangailangan ng Unyon Sobyet. Higit sa 4/5 ng mga bapor at kanilang kagamitan, halos 2/3 ng mga bagon ng tren, 1/2 ng iba pang mga kagamitang pansasakyan, 3/4 ng mga kagamitan para sa mga industriang kemikal at ang iba pang mga bilihing ginagawa sa Silangang Europa ay pawang nakaukol sa pamilihang Sobyet.

Makaisang-panig na pagpapaunlad

Sa ganitong paraan, sinisipsip ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet ang kapital na mula sa paggawa ng mga anakpawis ng mga bayan ng Silangang Europa na sana'y nagagamit para sa pagpapaunlad ng kani-kanilang kabuhayan ayon sa paraang umaasa-sa-sarili at makalahatang-panig.

2. Monopolyo sa suplay ng langis at hilaw na sangkap. Monopolisado rin ng Unyon Sobyet ang kabuuang suplay ng langis at gas sa Silangang Europa at halos 75 porsiento ng kailangan nitong troso, bakal, mangganeso, bulak at karbon.

Dahil sa kontrol na ito, kayang patakbuhin o patigilin ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet, ayon sa sariling gusto, ang bawat aspeto ng produksyon sa bahaging ito ng mundo. Tanda ng laki ng pag-asa ng Silangang Europa sa Unyon Sobyet ang katotohanan na simula 1980, kakailanganin ng una ang 150 milyong tonelada ng langis mula sa mga Sobyet taun-taon.

Dagdag dito, kumakamal ng limpak-limpak na tubo ang mga monopolyo kapitalistang Sobyet sa pagbebenta nila ng napakamahal na langis at mga hilaw na sangkap, gayong nakukuha nila ang mga ito nang murang-mura sa mga bayan ng Ikatlong Daigdig, tulad ng India at Iraq.

3. Paglilimita sa industriyalisasyon. Para sa "pangkabuhayang pagsasama-sama" sa naman, pinipilit ng Unyon Sobyet ang bawat bayan na limitahan ang kani-kanyang pang-industriang pagpapaunlad sa ilang linya lamang o antas ng produksyon.

Alinsunod sa "teorya" ng "pandaigdigang sosyalistang paghahati sa paggawa" ng mga Sobyet, ang Unyon Sobyet lamang ang nararapat magpaunlad ng mga batayan at buo-buong industria, samantalang ang iba pang kasapi ng CMEA ay dapat manatiling lugar lamang para sa mga subsidiaryong Sobyet at para sa produksyong pambukid.

Kung kaya't nakaasa ang mga pagawaan ng kotse sa Bulgaria at Hungria sa produksyon ng mga pangunahing piesa sa mga plantang Sobyet. Nakaasa rin ang mga industriang pang-inhinyerya sa Tsekoslobakia at Polonya sa aserong Sobyet. At lahat ng plantang petrokemikal, lahat ng industria at lahat ng sasakyan sa Silangang Europa ay nakaasa nang malaki sa langis-Sobyet.

Nabaluktot ang mga ekonomia ng Silangang Europa. Ang Tsekoslobakia, ang "pinakasulong" daw sa kanila, ay gumagawa ng mga kasangkapan sa makina nang higit sa lokal na pangangailangan, subalit nag-aangkat pa rin ng 90 porsiento ng kailangan nitong langis, 80 porsiento ng pagkaing-butil at 60 porsiento ng bulak. Sa kabilang banda, ang Bulgaria, ang pinakaatrasado sa kanila, ay nananatiling agrikultural at umaasa na lang sa Unyon Sobyet para sa langis, makinarya at mga bilihing kailangan nito.

Pagsasamantala sa manggagawa

4. Tuwirang pagsasamantala sa manggagawa ng Silangang Europa. Ginagamit na dahilan ng mga bagong tsar sa Kremlin ang pagtatayo ng mga proyektong pang-industria ng CMEA sa Unyon Sobyet para mag-angkat ng sampu-sampung libong manggagawa mula sa Silangang Europa [illegible]

Sa pagpigil nila sa ganap na pag-unlad ng mga ekonomia ng Silangang Europa, tinitiyak ng mga sosyal-imperyalistang Sobyet para sa kanilang sarili ang patuloy at saremihang suplay ng murang paggawa.

Ngayon, sampu-sampung libong manggagawang Polak at Bulgaro ang nagtatrabaho sa napakahirap na kalagayan sa Siberia. May 20,000 Bulgaro ang nakatali sa mga proyektong konstruksyon o sa pagpuputol ng puno sa Kagubatan ng Unyon Sobyet. Ang bilang na ito'y malaki-laking bahagi ng pwersa ng produksyon sa kanilang sariling bayan na maaari sanang mapakilos para paunlarin ang kanilang pambansang kabuhayan.

5. **Paggamit sa rubel, pera ng Unyon Sobyet, bilang salaping pampalit sa mga bayan sa CMEA.** Tulad ng imperyalismong E.U., gumagamit din ang sosyal-imperyalismong Sobyet ng mga mekanismo sa pananalapi para higit nitong madomina ang kanyang mga kolonya at pumiga ng malaking tubo mula nito. Isang pangunahing mekanismo ang paggamit ng salapi ng Unyon Sobyet —ang rubel—bilang salaping pampalit sa kalakalan at iba pang transaksyon sa pagitan ng mga bayan sa Silangang Europa.

Ang isa pang mekanismo ay ang mga banko ng CMEA: ang banko sa pamumuhunan at ang banko para sa kolaborasyong pang-ekonomia. Sa pamamagitan ng mga institusyong ito, nagagawang manipulahin at kontrolin ng Unyon Sobyet ang direksyon at laki ng puhunan at tubo sa bawat bayan sa Silangang Europa.

Bilang paglalagom, ang relasyon sa loob ng CMEA ay kinatatangian ng pagsuko ng kasarinlan ng Unyon Sobyet, ng di-pantay na pag-unlad at ng pagsasamantala ng Unyon Sobyet sa mga mamamayan at yaman ng mga bayan ng Silangang Europa.

Tiyak na hindi ito ang klase ng relasyon sa pagitan ng magkakapatid na sosyalistang bayan, kundi sa pagitan ng isang imperyalistang kapangyarihan at ng mga malakolonya nito.

* * *